

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	3
บทนำ	4
สถานการณ์ปัญหา	5
แผนการจัดการความรู้	6
คณะผู้ร่วมดำเนินการ เทคนิคการเขียนบทความวิชาการและเทคนิคการเขียนโครงร่างงานวิจัยเพื่อขอรับทุน	8
การถอดบทเรียนและสังเคราะห์ความรู้	
การเขียนบทความวิชาการ	9
การสร้างแรงบันดาลใจ	9
ที่มาของประเด็นที่จะนำมาเขียนบทความ	10
วิธีสืบค้นข้อมูล	11
เทคนิคการเขียนบทความวิชาการ	11
การตีพิมพ์เผยแพร่	13
การเตรียมต้นฉบับ	15
ปัญหาและข้อเสนอแนะ	16
เทคนิคการเขียนโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน	
การสร้างแรงบันดาลใจ	18
การกำหนดโจทย์วิจัย	21
แผนผังโจทย์วิจัย	25
แผนผังปัญหาและคำถามวิจัย	26
ตัวอย่างหัวข้อการวิจัยเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	26
การเขียนโครงการวิจัยและแหล่งทุน	
การเขียนโครงการวิจัย	26
แหล่งทุน	31

เกณฑ์ในการพิจารณาขอทุนวิจัยของ วช.	32
จุดตายของข้อเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุนอุดหนุนการวิจัย วช.	32
สรุปความรู้	
การเขียนบทความวิชาการ	35
การเขียนโครงการวิจัย	38

คำนำ

องค์ความรู้ เรื่อง “เทคนิคการเขียนบทความวิชาการและเทคนิคการเขียนโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน” เล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้ที่ต้องการเขียนบทความวิชาการหรือเขียนโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน องค์ความรู้ที่ได้เกิดจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์การเขียนบทความวิชาการและการทำวิจัยของสมาชิกในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น/ ให้ข้อมูลความรู้จากประสบการณ์ และยังมีข้อมูลอีกส่วนหนึ่งที่สมาชิกในกลุ่มเห็นว่าจะมีประโยชน์แก่ผู้ที่จะเขียนโครงการเพื่อรับทุนจาก สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) จึงได้นำข้อสังเกตจากการพิจารณาโครงการที่ขอรับทุน มาประกอบเป็นเนื้อหาส่วนหนึ่ง นอกเหนือจากขององค์ความรู้ที่เป็นประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่ม

สมาชิกในกลุ่มหวังว่าองค์ความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้นี้จะสร้างแรงบันดาลใจ และเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้ต้องการเขียนบทความวิชาการหรือการเขียนโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุนต่อไป

คณะกรรมการจัดการความรู้กลุ่มการเขียนบทความวิชาการและ
การเขียนโครงการวิจัย
20 มิถุนายน 2559

บทนำ

สืบเนื่องจากประเด็นยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยพายัพที่สำคัญประการหนึ่งคือ การจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและเป็นสากลเพื่อผลิตบัณฑิตตามคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของมหาวิทยาลัย คณะกรรมการจัดการองค์ความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เห็นว่าการเขียนบทความวิชาการและการทำวิจัย เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอาจารย์ เพื่อพัฒนาศักยภาพทางด้านวิชาการและเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้ทันต่อพลวัตของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะส่งผลไปยังการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนด้วย

คณะกรรมการจัดการองค์ความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จึงจัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์การเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัยของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อสกัดเป็นองค์ความรู้ในเรื่องการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัย

เนื้อหาในเล่มประกอบด้วย

1. การเขียนบทความวิชาการ
 - 1.1 เทคนิคการเขียนบทความวิชาการ
 - 1.2 การเผยแพร่ตีพิมพ์
 - 1.3 การเตรียมต้นฉบับ
 - 1.4 ปัญหาและข้อเสนอแนะ
2. เทคนิคการเขียนโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน
 - 2.1 การสร้างแรงบันดาลใจ
 - 2.2 การกำหนดโจทย์วิจัย
 - 2.3 การเขียนโครงร่างงานวิจัย
 - 2.4 แหล่งทุนและการขอรับทุน

องค์ความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเรื่องการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงร่างงานวิจัย ได้เผยแพร่โดยจัดการประชุมให้ความรู้แก่คณาจารย์และผู้สนใจเพื่อนำไปปฏิบัติ นอกจากนี้ได้นำองค์ความรู้เผยแพร่ในเว็บไซต์ของคณะฯ ซึ่งเป็นอีกช่องทางหนึ่งของการสื่อสารและเผยแพร่ความรู้

สถานการณ์ปัญหา

นอกจากประเด็นยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยพะเยาในเรื่องการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและเป็นสากลเพื่อผลิตบัณฑิตตามคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์แล้ว พันธกิจและแผนการปฏิบัติงานของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่สำคัญประการหนึ่งคือ ผลักดันและสนับสนุนให้คณาจารย์ในคณะฯผลิตผลงานวิชาการ ทั้งในรูปแบบของการเขียนบทความวิจัยและการทำวิจัย การผลิตผลงานวิชาการนอกจากจะเป็นการพัฒนาอาจารย์ทางด้านวิชาการแล้ว จุดประสงค์สำคัญอีกประการหนึ่งคือเพื่อให้อาจารย์ประจำหลักสูตรและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรมีคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี ซึ่งจะต้องมีผลงานทางวิชาการที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา และเป็นผลงานทางวิชาการที่ได้รับการเผยแพร่ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการอย่างน้อย 1 รายการในรอบ 5 ปีย้อนหลัง แต่อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาต่าง ๆ ในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จำนวนหนึ่งยังไม่มีผลงานทางวิชาการดังกล่าว

ดังนั้นคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จึงจัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อสร้างองค์ความรู้ในเรื่องการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัย และนำองค์ความรู้เผยแพร่ต่อคณาจารย์ในคณะเพื่อเป็นการกระตุ้นให้คณาจารย์ผลิตผลงานทางวิชาการดังกล่าว อีกทั้งคณะกรรมการจัดการความรู้ฯ รับผิดชอบให้คำปรึกษาแก่คณาจารย์ที่จะผลิตผลงานทางวิชาการอีกด้วย

แผนการจัดการความรู้

แผนการจัดการความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. แต่งตั้งคณะกรรมการจัดการความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะที่มีคำสั่งคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่ 16/2558 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดการความรู้ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2558 โดยกำหนดภาระ หน้าที่ความรับผิดชอบ คือ

1.1 กำหนดการประชุมเพื่อกำหนดแผนยุทธศาสตร์หรือแผนการปฏิบัติการในการจัดการความรู้ให้ครอบคลุม สอดคล้องรองรับ ตรงตามประเด็นยุทธศาสตร์ พันธกิจและแผนปฏิบัติการระดับมหาวิทยาลัย/หรือระดับคณะวิชาฯ

1.2 รวบรวมความรู้ที่ได้จากการจัดการความรู้ ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติที่ดีมาปรับประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์สำหรับการปฏิบัติงานจริง

1.3 ดำเนินการควบคุม ดูแล ติดตามการดำเนินงานและประเมินผลคุณภาพการดำเนินการจัดการความรู้ของคณะวิชาฯ

2. จัดประชุมเพื่อพิจารณาประเด็นความรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพอาจารย์

คณะกรรมการจัดการความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีการประชุมเพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้สอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์ พันธกิจและแผนปฏิบัติงานระดับคณะวิชาฯ ที่ประชุมมีมติว่า ประเด็นแลกเปลี่ยนเรียนรู้จะมี 2 หัวข้อคือ

2.1 เทคนิคการสอนสำหรับครูมืออาชีพ

2.2 เทคนิคการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัย

3. การสร้างและแสวงหาความรู้

3.1 คณะกรรมการจัดการความรู้คณะฯ ร่วมพิจารณาแบ่งกลุ่มคณาจารย์เพื่อกำหนดหน้าที่และร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ตามประเด็นที่กำหนดไว้

3.2 คณะฯจัดประชุมคณาจารย์ ในวันที่ 11 มีนาคม 2559 ให้ความรู้ในเรื่องกระบวนการจัดการความรู้ หลังจากนั้นให้คณาจารย์ที่อยู่ในกลุ่มต่าง ๆ ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้

3.3 คณะกรรมการจัดการความรู้กลุ่มการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัย มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยการประชุม ทั้งหมด 3 ครั้ง เพื่อกำหนดประเด็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สำหรับอาจารย์ที่ไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้ จะต้องส่งความรู้ตามประเด็นที่ผู้นำกลุ่มกำหนด โดยการเขียนส่งทางไลน์ หรือทาง email

4. การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ

คณะกรรมการจัดการความรู้กลุ่มการเขียนบทความและการเขียนโครงการวิจัย รวบรวมความรู้จากคณาจารย์ในกลุ่มตามประเด็นที่กำหนด เรียบเรียงเป็นองค์ความรู้

5. การกลั่นกรองความรู้

นำองค์ความรู้ที่เรียบเรียงให้ ผู้นำกลุ่มและคณาจารย์ที่เป็นกรรมการฯ ตรวจสอบความถูกต้อง และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

6. การเข้าถึงความรู้

6.1 จัดทำเอกสารคลังความรู้ที่ได้รับ

6.2 เผยแพร่องค์ความรู้ทางเว็บไซต์ของคณะฯ และของมหาวิทยาลัย

7. การแบ่งปันและแลกเปลี่ยนความรู้

7.1 คณะฯ จัดประชุมคณาจารย์เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้แก่คณาจารย์ในคณะ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ

7.2 คณะกรรมการจัดการความรู้การเขียนบทความฯ จะเป็นพี่เลี้ยงให้คำปรึกษาแก่คณาจารย์ที่จะเขียนบทความและโครงการวิจัย

8. การเรียนรู้

คณะฯ สนับสนุนให้คณาจารย์นำความรู้ไปปฏิบัติ โดยให้อาจารย์แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากการสำรวจ อาจารย์หลายสาขาวิชา เช่น สาขาวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีน แจ้งความจำนงจะนำการเทคนิคการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัยที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อเขียนผลงานวิชาการต่อไป

9. การติดตาม

คณะกรรมการจัดการความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จะมีการติดตามผลการนำองค์ความรู้ไปปฏิบัติต่อไป

คณะผู้ร่วมดำเนินการ

ผู้นำกลุ่ม

: ผศ.ดร.นงนภัส พันธุ์พลกฤต

ผศ.รัชตพล ชัยเกียรติธรรม

ผู้อำนวยการความสะดวก

: อาจารย์ ชฎารัตน์ สุนทรธรรม

ผู้จัดบันทึก

: อาจารย์ อัจฉราภรณ์ จันทร์สว่าง

ผู้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ :

1. ดร.พัชร	บุญธีรารักษ์
2. ผศ.ชุลีพร	วิมุกตานนท์
3. ดร.พิมพ์ฟ้า	สุวรรณหงส์
4. ผศ.ธันวา	เบญจวรรณ
5. ผศ.พงษ์ธาดา	วุฒิกการณ์
6. อ.สุภา	พูนผล
7. อ.จิราภรณ์	สุนทรธรรม
8. อาจารย์ภูววัตร	ทาอินตะ
9. อ.เสาวนีย์	ดำรงโรจน์สกุล
10. ดร. Elisa Mie Nishikito	
11. อาจารย์ธัญลักษณ์	คำพรหม

การถอดและสังเคราะห์ความรู้

คณะกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กลุ่มการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงงานวิจัย ประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น 3 ครั้ง ประเด็นแลกเปลี่ยนเรียนรู้มีดังต่อไปนี้

การเขียนบทความ

1. การสร้างแรงบันดาลใจในการเขียนบทความ

การสร้างแรงบันดาลใจของการเขียนบทความน่าจะมาจากปัจจัยใดบ้าง

ผศ.รัชตพล เสนอว่า ดูเอกสารประกอบการสอน ในเนื้อหาวิชาที่เราสอนก่อนว่าเราจะสามารถแตกประเด็นมาเขียนบทความได้ไหม นอกจากนี้สังเกตจากสิ่งรอบตัว เช่น ภาษาพื้นเมือง ทำไมเรียกไม่เหมือนภาคกลาง เช่น การใช้คำซ้อน เป็นต้น สังเกตจากการอ่านหนังสือพิมพ์ สังเกตจากลักษณะการพูดหัวข่าว สามารถไปเพิ่มเติมในเอกสารการสอนได้ตลอดเวลา

ดร.พิมพ์ฟ้า เสนอว่า เริ่มจากสิ่งที่สนใจ/ถนัด /ค้นพบว่าสนใจด้านไวยากรณ์ เพราะมีการเจาะลึกละเอียดมาก ชอบอ่านวารสารจีนออนไลน์ว่ามีเทรนด์อะไรใหม่ๆแล้วนำมาเขียน แต่ถ้าเขียนเรื่องยากก็จะมีปัญหาคือผู้ทรงคุณวุฒิไม่รับอ่านพิจารณาเพราะเนื้อหาหายาก

ผศ.ธันวา เสนอว่า ต้องรู้สึกอยากเขียน/ทำ มีบรรยากาศหรือมีพลังใการกระตุ้นหรือไม่ แต่หากไม่มีพลัง งานก็จะไม่เกิด

ผศ.ชุลีพร เสนอว่า เริ่มต้นจากการถูกบังคับก่อน จึงจะเขียนบทความได้

อ.สุภา เสนอว่า ถูกบังคับเขียนตอนเรียนปริญญาโท แต่ปัจจุบันจะต้องชอบก่อนจึงจะเขียนได้ แต่ไม่มีความมั่นใจในการเขียน

อ.ชฎารัตน์ เริ่มต้นจากการมีสถานการณ์ที่ต้องทำตอนเรียนปริญญาโท ประกอบกับความชอบส่วนตัวและสภาพแวดล้อมหรือบริบทที่เอื้อต่อการเขียน

อ.ธัญลักษณ์ เสนอว่า เริ่มจากความชอบส่วนตัว/ตรงกับสาขาวิชา/ศึกษาประเด็นที่คนในสังคมสนใจ/สถานการณ์ที่บังคับที่จะต้องทำให้เสร็จลุล่วง

ผศ.ดร.นงนภัส เสนอว่า เริ่มต้นจากอ.ชุลีพร แนะนำและมอบหมายให้เขียนงานส่งประกวด จึงเกิดการท้าทาย ประกอบกับมีแรงจูงใจจาก ผศ.พงศ์ธาดา ว่าตนเองสามารถทำได้ แล้วปรากฏว่าผลประกาศออกมาว่าตนได้รับรางวัล สรุปคือ เริ่มการเขียนบทความโดยการพูดคุยกับผู้ที่มีประสบการณ์และเกิดจากการผลักดันจากผู้บริหาร

สรุป ปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการเขียนบทความ

1. เกิดจากการเรียนการสอน เนื้อหาในรายวิชาสามารถแตกประเด็นนำมาเขียนเป็นบทความ
2. เกิดจากความรู้สึกอยากเขียน
3. เกิดจากความสนใจส่วนตัวในเรื่องต่าง ๆ
4. เกิดจากการถูกบังคับ
5. เกิดจากการพูดคุยกับผู้มีประสบการณ์

2. ที่มาของเรื่องที่จะนำมาเขียนบทความ

ที่มาของเรื่องที่จะนำมาจากการเขียนบทความ

อ.ภูวภัทร เสนอว่า ควรอ่านบทความวิชาการอื่นๆก่อน แล้วสังเกต ศึกษางานของผู้อื่นก่อน จึงจะเขียนได้

ดร.พิมพ์ฟ้า เสนอว่า ควรศึกษาบทความของคนที่เคยเขียนมาก่อนว่าเคยเขียนประเด็นใดมาก่อน อ่านงานหลายๆงาน อ่านให้ได้มากที่สุด เพื่อทำความเข้าใจ แล้วทำให้จุดประกายประเด็นของเรา

ผศ. ธันวา เสนอว่า ควรอ่านงานหลายๆงาน อ่านมากๆ เพื่อหาแนวทางในการสร้างประเด็นที่เราจะเขียน

อ.ชฎารัตน์ เสนอว่า ควรอ่านบทความอื่น ๆ อย่างหลากหลาย อาจมีประเด็นที่น่าสนใจนำมาเขียนบทความ

อ.สุภา เสนอว่า ควรลงมือเขียนเลย ถูกผิดค่อยปรับแก้

อ.จิราภรณ์ เสนอว่า ควรหาข้อมูลก่อนว่ามีใครทำเรื่องที่เราสนใจ เขียนมาแล้วหรือไม่เพื่อจะได้อ่านข้อมูลเพิ่มเติม

ผศ.ชุลีพร เสนอว่า ควรอ่านเยอะๆ เพื่อเก็บข้อมูล และรู้จักวิธีการสืบค้น จะเป็นประโยชน์อย่างมากในการเขียน

ผศ.พงศ์ธาดา เสนอว่า ควรอ่านงานของคนอื่น แล้วค่อยฉีกประเด็นเป็นของเรา

ผศ.รัชตพล เสนอว่า ควรเก็บข้อมูลเบื้องต้น/หาข้อมูลในสื่ออื่นๆให้หลากหลายแล้วค่อยแตกประเด็นออกมา

อ.เสาวนีย์ เสนอว่า ควรอ่านข้อมูลแล้วร่างประเด็น

สรุป ที่มาของเรื่องที่จะนำมาเขียนบทความวิชาการ

- เรื่องที่จะนำมาเขียนบทความวิชาการ อาจมาจากการอ่านบทความวิชาการของผู้อื่น
- เรื่องที่จะนำมาเขียนบทความวิชาการอาจมาจากความสนใจของผู้เขียนเอง

3. วิธีการสืบค้นข้อมูล

ผศ.ดร.ธัญญา เสนอว่า ควรแบ่งข้อมูลเป็น 3 แหล่ง คือ 1. ทฤษฎี 2. ข้อมูลที่จะนำมาใช้ 3. ข้อมูลพื้นที่เก็บข้อมูล

ดร.พิมพ์ฟ้า เสนอว่า ควรหาแหล่งค้นคว้าข้อมูลจาก 2 ประเทศ คือ ประเทศไทยและประเทศจีน

อ.ชฎารัตน์ เสนอว่า ควรหาข้อมูลในพัยพของ Thai list จะมีข้อมูลทุกอย่างรอบด้าน

อ.ธัญลักษณ์ เสนอว่า ควรหาจาก Thai list และ google หรือจากฐานข้อมูล on line

ผศ.พงศ์ธาดา เสนอว่า ควรหาข้อมูลเหมือนคนอื่นที่กล่าวมา แต่จะให้ความสำคัญกับการอ้างอิงจากหนังสือที่มีชื่อเสียงมากกว่าเพราะเชื่อถือได้

อ.จิราภรณ์ เสนอว่า ควรหาข้อมูลจาก Thai list เพราะครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด สามารถเช็คได้นอกจากนี้หาจาก

ห้องสมุดและซื้อหนังสือเอง

อ.สุภา เสนอว่า ควรหาข้อมูลจาก Thai list หาข้อมูลเองแล้วเขียนเลย

ผศ.รัชตพล เสนอว่า ควรหาข้อมูลจากสื่อ on line Thai Jo จะมีงานรวบรวมเอกสาร วารสารทั้งหมด สามารถนำมาอ้างอิงได้ทันที

อ.เสาวนีย์ เสนอว่า ควรถามเพื่อนที่เคยเข้าร่วมสัมมนาและขอเอกสารจากเพื่อนๆ มาเป็น ข้อมูลในการเขียน

ผศ.ดร.นงนภัส เสนอว่า ควรแบ่งข้อมูลเป็น 2 แหล่ง คือ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสืบค้นต้นตอต่อไป นอกจากนี้ หาจาก Thai list และห้องสมุด

สรุป การสืบค้นข้อมูล จากข้อมูลออนไลน์ ได้แก่ Thailis, Thaijo, Google และข้อมูลจากเอกสาร/วารสาร

4. เทคนิคการเขียนบทความวิชาการ

ผ.ศ.ธัญญา เสนอว่า เทคนิคการเขียนบทความวิชาการในความเห็นของอาจารย์คือ เมื่อมีหัวข้อแล้ว ควรมีการวางโครงเรื่อง เป็นโครงเรื่องใหญ่ โครงเรื่องย่อย กำหนดกรอบแนวคิด ทฤษฎีและหาข้อมูลเพื่อมาสนับสนุนหัวข้อหรือประเด็นที่ตั้งไว้

อาจารย์สุภา เสนอว่า ควรอ่านบทความที่หลากหลายเพื่อศึกษาวิธีการนำเสนอของผู้เขียนบทความ ขั้นต่อมาเป็นการวางโครงเรื่อง โครงเรื่องใหญ่คืออะไร และมีการแตกประเด็นย่อยอย่างไร

อาจารย์ชฎารัตน์ เสนอว่าเมื่อมีหัวข้อ มีการวางโครงเรื่อง หาข้อมูลแล้ว ในขณะที่ลงมือเขียนใช้ประเด็นหรือหัวข้อเป็นการแบ่งตอนของบทความ เรียบเรียงโดยใช้ภาษาเป็นทางการที่อ่านง่าย

ผ.ศ.รัชตพล เสนอว่า ขั้นตอนแรกก่อนเริ่มเขียนบทความ ผู้เขียนต้องมีความรู้หรือมีความสนใจในสิ่งที่ จะเขียน ด้วยการสำรวจตัวเองว่ามีความรู้หรือสนใจเรื่องอะไร นอกจากนี้ควรเป็นผู้มีความช่างสังเกต ช่างสงสัย

อยากรู้ ขั้นตอนต่อมาควรคำนึงว่าสิ่งที่ตนเองสนใจนั้นมีประเด็นหรือข้อมูลเพียงพอที่จะนำมาเขียนเป็นบทความได้หรือไม่ ต้องค้นคว้ารวบรวมข้อมูลใน ประเด็นที่จะเขียน มีการวางโครงเรื่องหรือกำหนดประเด็น

ผศ.ดร.นงนภัส เสนอว่า เมื่อมีหัวข้อแล้ว ขั้นตอนต่อไปเป็นการวางโครงเรื่อง การหาข้อมูล นอกจากเอกสารวิชาการแล้วอ่านงานวิจัยที่หลากหลายเพื่อนำมาสนับสนุนประเด็นที่เขียนก็เป็นการสร้างความน่าเชื่อถือได้อีกลักษณะหนึ่ง หรืออาจเป็นข้อมูลที่โต้แย้งเพื่อแสดงให้เห็นความคิดในอีกแง่มุมหนึ่ง จะทำให้บทความน่าอ่านมากขึ้น นอกจากนี้การหาทฤษฎีมาเสริมจะทำให้ข้อมูลแน่นและมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ประเด็นหรือเรื่องที่จะเขียนบทความควรเป็นประเด็นร้อน หรือประเด็นที่สังคมให้ความสนใจ

ดร.พิมพ์ฟ้า เสนอว่าการเลือกหัวข้อควรเลือกหัวข้อที่ตนเองเชี่ยวชาญ เลือกหัวข้อที่น่าสนใจ และเป็นที่ยอมรับในแวดวงวิชาการในปัจจุบัน สำหรับการวางโครงเรื่อง ควรวางโครงเรื่องแยกให้ละเอียด เพื่อไม่ให้เขียนหลงประเด็นหรือเขียนซ้ำซ้อน แบ่งบทความเป็นส่วนให้ชัดเจน ได้แก่ บทนำ เนื้อเรื่อง บทสรุปหลักฐาน อ้างอิงและเชิงอรรถ

สรุปเทคนิคการเขียนบทความวิชาการ

1. ผู้เขียนมีความรู้ความเชี่ยวชาญความสนใจที่จะเขียนเป็นทุนเดิม สำนวจตัวเองว่าถนัดอะไรและ สักัดความรู้ตัวเองออกมา
2. ผู้เขียนต้องเป็นคนช่างสังเกตสิ่งรอบตัว เป็นไปได้ยากที่ฟัง KM แล้วสามารถไปเขียนบทความได้ ผู้เขียนต้องสังเกตสิ่งรอบตัวต่าง ๆ ว่ามีความสนใจทางด้านไหน ต้องสำวจตัวเอง เช่นอาจารย์ สายภาษา อาจะสังเกตว่ามีวิธีการใดที่จะนำภาษาไปใช้กับศาสตร์แขนงอื่น เช่น ภาษากับการท่องเที่ยว
3. เรื่องที่จะเขียนอาจจะต้องเป็นเรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจของสังคมหรือในความรู้สึกของบุคคลที่อยู่ในสายวิชานั้น ๆ เช่นประเด็น AEC หรือเรื่องที่เป็นปัญหาที่คนกลุ่มหนึ่งกำลังประสบอยู่หรือเป็นเรื่องที่อยู่ในสายวิชาชีพของผู้เขียน
4. การสืบค้นข้อมูล อาจสืบค้นจาก Thailis , ThaiJo จะมีงานรวบรวมเอกสาร วารสารทั้งหมด สามารถนำมาอ้างอิงได้ทันที
5. เมื่อเลือกเรื่องที่จะเขียนแล้ว ควรมีการวางโครงเรื่อง มีคำนำ เนื้อเรื่อง สรุป กำหนดประเด็นใหญ่ ประเด็นย่อย อ้างอิง เชิงอรรถ อ้างอิงคือสิ่งที่เป็นทฤษฎีที่ผู้เขียนบทความนำมาเขียน การเขียนบทความวิชาการต้องมีอ้างอิง เพราะไม่ใช่บทความแสดงทัศนะในคอลัมน์ของหนังสือพิมพ์ ไม่ใช่การรายงานข่าวที่ไม่ต้องมีการอ้างอิงหรือบรรณานุกรม การเขียนบทความวิชาการต้องมีหลักและทฤษฎี หรือความคิดเห็นไม่ว่าจะสนับสนุนหรือขัดแย้งกับประเด็นที่จะเขียนบทความ ดังนั้นการ

- ผลิตผลงานวิชาการ ผู้เขียนบทความต้องค้นคว้า ต้องอ่านข้อมูลมากพอสมควร ควรอ่านบทความวิชาการของนักวิชาการท่านอื่น ๆ อาจได้แนวความคิดมาเขียนบทความวิชาการ และไม่จำเป็นต้องอ่านเฉพาะในสายวิชาของตัวเอง ควรอ่านบทความให้หลากหลายสาขา แล้วพิจารณาว่าสามารถโยงมาสู่เนื้อหาการเขียนบทความวิชาการของตนเองได้หรือไม่ เช่น การท่องเที่ยวเกี่ยวกับภาษาจีน สามารถนำมาเขียนเป็นประเด็นของบทความวิชาการได้อย่างไร ผู้เขียนต้องสะสมข้อมูล
6. ใช้ภาษาทางการที่อ่านเข้าใจง่าย ถึงแม้การการใช้ภาษาจะเป็นลีลาภาษาของผู้เขียนแต่ละคน แต่สิ่งที่ควรตระหนักคือควรใช้ภาษาทางการที่ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจง่าย และไม่ควรรู้ภาษาพูด เมื่อเขียนเสร็จควรนำบทความไปให้อาจารย์ในสายวิชาของผู้เขียนบทความอ่าน หรือให้อาจารย์ต่างสาขาอ่านก็ได้ ประเด็นที่จะนำมาเขียนบทความอาจนำมาจากประเด็นใดประเด็นหนึ่งของวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท สกัดความรู้บางตอนออกมาเป็นบทความวิชาการ เพราะวิทยานิพนธ์บางบทบางตอนอาจมีมุมมองที่สามารถนำมาเขียนเป็นบทความได้

5.การเผยแพร่ ตีพิมพ์

ผ.ศ.ธันวา การส่งบทความไปตีพิมพ์ควรพิจารณาแหล่งตีพิมพ์ใหญ่ที่สุดของสายวิชา เช่นสายสังคมวิทยา มานุษยวิทยา อาจส่งไปที่วารสารศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร สิ่งที่ต้องคำนึงถึงต่อไปคือการดูแลหลักเกณฑ์ของวารสารแต่ละฉบับว่ามีการกำหนดธีมหรือไม่ ดูช่วงกำหนดรับต้นฉบับ

อ.ชฎารัตน์ พุดถึงแหล่งการส่งต้นฉบับไปตีพิมพ์ว่า ในสายภาษาวรรณกรรมไทย ควรพิจารณาส่งต้นฉบับไปยังแหล่งตีพิมพ์ที่เป็นวารสารเฉพาะด้าน เช่น วารสารภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วารสารอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี เป็นต้น

ผ.ศ.ดร.นงนภัส มีความเห็นไม่ได้สนใจเรื่องเงื่อนไขของเวลา แต่จะส่งต้นฉบับไปตีพิมพ์ยังแหล่งทุนวิจัย เช่น ได้รับทุนทำวิจัยจาก วช. ก็จะส่งบทความตีพิมพ์ที่วารสารของ วช.

ผ.ศ.รัชตพล เห็นว่าการส่งต้นฉบับไปตีพิมพ์ควรพิจารณาดังนี้

- มีการวางแผน คือควรพิจารณาว่าวารสารฉบับนั้นอยู่ในฐาน TCI 1 และ 2
- ควรเลือกส่งไปวารสารเฉพาะด้าน
- ควรศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของวารสารแต่ละฉบับ (อาจพิมพ์ก่อนและปรับฟอร์มแมต) ในภายหลัง

- อาจมีการส่งไปยังวารสารที่มีเครือข่าย (เช่นมีคนรู้จัก) หรือเป็นเครือข่ายทางวิชาการโดยส่งบทความไปตีพิมพ์ ได้รับการพิจารณาลงตีพิมพ์ เมื่อส่งไปอีกครั้งก็อาจได้รับความน่าเชื่อถือมากขึ้น
- ถ้าเขียนบทความหลายเรื่อง ควรพิจารณาส่งไปหลาย ๆ ภาควิชาทั่วประเทศ เพื่อสร้างเครือข่าย
- ควรเลือกวารสารที่ออกปีละ 3 ฉบับ เพื่อย่นระยะเวลาการลงตีพิมพ์

ดร.พิมพ์ฟ้า เห็นว่าควรหาวารสารหรือสำนักพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับสาขาของบทความที่เราเขียน ทั้งในและต่างประเทศ หาวารสารสำรอง กรณีที่วารสารแรกปฏิเสธงานของเรา

อาจารย์จิราภรณ์ เสนอว่า ในการเขียนบทความทางวิชาการเพื่อตีพิมพ์ ผู้เขียนจะต้องทราบแหล่งเผยแพร่และวิธีจัดเตรียมต้นฉบับที่แหล่งเผยแพร่ กำหนดไว้ก่อน เช่น ต้องทราบว่าเป็นวารสารวิชาการ หรือวารสารกึ่งวิชาการ มีวัตถุประสงค์อย่างไรในการเผยแพร่ กลุ่มเป้าหมายคือใคร ความยาวของบทความกำหนดไว้กี่หน้า อักษรที่ใช้ในการพิมพ์เป็นแบบไหน วิธีการอ้างอิงใช้รูปแบบใด ทั้งนี้เพื่อให้สามารถจัดเตรียมบทความทางวิชาการได้อย่างเหมาะสม

ควรพิจารณาว่าวารสารนั้นๆ มีลักษณะต่อไปนี้หรือไม่

- เป็นวารสารที่จัดพิมพ์ต่อเนื่องทุกปี ตรงตามเวลาที่กำหนด
- เป็นวารสารที่ออกต่อเนื่องมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี
- กองบรรณาธิการประกอบด้วย ผู้ที่มีความรู้ มีประสบการณ์เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการนั้นๆ
- มีผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นที่ยอมรับ อ่าน พิจารณาบทความ อย่างน้อย 2 ท่าน
- ถูกนำไปทำดรรชนีวารสารไทย
- มีค่า impact factor สูง
- มีบทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

สรุปการเผยแพร่ตีพิมพ์

1. ควรพิจารณาวารสารที่เป็นแหล่งใหญ่ที่สุดของสายวิชา เช่นสายมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ให้พิจารณาวารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
2. ควรพิจารณาวารสารจากแหล่งทุนที่ให้ทุน เช่นทุนมหาวิทยาลัยพายัพ ก็ควรพิจารณาส่งเพื่อตีพิมพ์ในวารสารมหาวิทยาลัยพายัพ เป็นต้น

3. ควรพิจารณาวารสารเฉพาะด้าน เช่น ถ้าเป็นบทความเกี่ยวกับภาษา จะมีวารสาร ภาษาและภาษาศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ผู้เขียนบทความควรศึกษาในฐานข้อมูล TCI
4. ควรพิจารณาวารสารที่มีการจัดพิมพ์ต่อเนื่องทุกปีไม่น้อยกว่า 3 ปี และควรพิจารณาความถี่การออกวารสารในหนึ่งปี เช่นวารสารมหาวิทยาลัยพาร์อิสเทิร์น ออกวารสารปีละ 4 ฉบับ ผู้ส่งบทความไปตีพิมพ์มีโอกาสได้ลงบทความมากกว่าวารสารที่ออกปีละ 2 ฉบับ นอกจากนี้ควรพิจารณาว่าวารสารหนึ่งเล่มมีจำนวนบทความจำนวนเท่าใด ถ้าจำนวนบทความที่ลงมีมากควรพิจารณาส่งไปให้พิจารณา เพราะมีโอกาสตีพิมพ์สูง
5. ควรพิจารณาว่าวารสารฉบับนั้นอยู่ในฐาน TCI 1 หรือ TCI 2 กองบรรณาธิการวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI 1 หรือ 2 จะมีผู้ทรงคุณวุฒิอ่านพิจารณาบทความ ถ้าเป็นไปได้ควรส่งบทความตีพิมพ์ในวารสารที่อยู่ในฐาน TCI 1 เพื่อประโยชน์ในการเขียน SAR และเพื่อขอตำแหน่งวิชาการเป็นการประกันคุณภาพงานบทความวิชาการได้ระดับหนึ่ง แต่ถ้าต้องการเพื่อใช้เป็นคุณสมบัติของอาจารย์ประจำหลักสูตร อาจพิจารณาส่งบทความในวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI ระดับ 2 ก็ได้ ถ้าเขียนหลายบทความ ควรส่งไปตีพิมพ์ให้ครบทุกภาค
6. ควรพิจารณาวารสารของต่างประเทศ ถ้าเขียนบทความเป็นภาษาอังกฤษ
7. อาจมีการส่งไปยังวารสารที่มีเครือข่าย (เช่นมีคนรู้จัก) หรือเป็นเครือข่ายทางวิชาการโดยส่งบทความไปตีพิมพ์ ถ้าได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อส่งไปอีกครั้งก็อาจได้รับความน่าเชื่อถือมากขึ้น
8. เป็นวารสารที่มีค่า impact factor สูง

6. การเตรียมต้นฉบับ

ควรพิจารณาข้อกำหนดทั่วไปของบทความดังนี้

1. ประเภทของบทความที่วารสารฉบับนั้นรับพิจารณา เช่น บทความวิชาการ บทความวิจัยหรือบทความจากวิทยานิพนธ์
2. ศึกษาหลักเกณฑ์ของวารสารแต่ละฉบับ ถึงแม้คุณภาพของบทความจะดีเพียงใดหรือมีองค์ความรู้ใหม่ที่ น่าสนใจ แต่ถ้าไม่ทำต้นฉบับให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสารที่ส่งไปตีพิมพ์แล้ว ก็อาจถูก reject ได้ หลักเกณฑ์จะปรากฏอยู่ในวารสารแต่ละฉบับ หรือในเว็บไซต์ของวารสาร
3. การเขียนอ้างอิง บรรณานุกรม ประเภท/ขนาด ของตัวอักษร จำนวนชุดที่ส่งและช่องทางการส่งต้นฉบับ อยู่ในหลักเกณฑ์ของวารสารแต่ละฉบับ
4. ห้ามส่งบทความเรื่องเดียวกันไปตีพิมพ์ในวารสารหลายฉบับ

5. การเตรียมต้นฉบับควรพิจารณาข้อกำหนดทั่วไปของบทความ ดังนี้

- ประเภทของบทความที่วารสารฉบับนั้นรับพิจารณา เช่น บทความวิชาการ บทความวิจัย หรือบทความจากวิทยานิพนธ์
- การกำหนดขนาดและประเภทของตัวอักษรของชื่อบทความ บทคัดย่อและเนื้อความ
- ความยาวของต้นฉบับ
- การเขียนอ้างอิง การเขียนบรรณานุกรม
- จำนวนชุดและช่องทางการส่งต้นฉบับ

7. ปัญหาและข้อเสนอแนะ

1. การจัดสรรเวลาสำหรับการเขียนบทความเนื่องจากภาระงานสอนและภาระอื่น ๆ ทุกคนมีเวลาเท่ากัน แต่ต้องจัดสรรเวลา ไม่มีใครสามารถเขียนบทความเสร็จได้ภายในหนึ่งวัน ผู้เขียนต้อง “หยุดกระปุก” สะสมข้อมูล ต้องมีวินัย พยายามหาเวลาช่วงใดช่วงหนึ่งของวันเพื่อให้เวลากับการเขียนบทความ พยายามให้เป็นวัฏจักรของชีวิต ถ้าทำอย่างสม่ำเสมอจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ต้องทำทุกวันไปโดยอัตโนมัติ ทำให้มีผลงานทางวิชาการออกมาอย่างต่อเนื่อง
2. ไม่ควรเขียนบทความเพราะคิดว่าเป็นข้อบังคับของอาจารย์ประจำหลักสูตร หรือเขียนเพื่อจะขอตำแหน่งแต่ให้เขียนเพราะเกิดความอยากเขียน
3. ข้อบกพร่องเรื่องการใช้ภาษา มีข้อเสนอแนะว่าเมื่อเขียนเสร็จแล้วควรให้ผู้อื่นอ่าน อาจเป็นบุคลากรในสาขาวิชาหรือนอกสาขาวิชาช่วยอ่าน การให้ผู้อื่นอ่านนอกจากจะมองเห็นข้อบกพร่องของการใช้ภาษาแล้ว อาจมองเห็นแง่มุมอื่นเพื่อนำมาปรับปรุง
4. ถ้าบทความที่เขียนเป็นภาษาอื่น เช่น ภาษาจีน ควรหาแหล่งตีพิมพ์ที่ต่างประเทศ เพราะวารสารในประเทศอาจหาผู้ทรงคุณวุฒิอ่านไม่ได้ ควรส่งไปวารสารต่างประเทศ
5. ควรเขียนบทความอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาทักษะและแนวความคิดในการเขียน ทำให้ผลงานวิชาการออกมาอย่างต่อเนื่อง และจะสนุกไปกับการเขียน

การเขียนโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน

ในประเด็นการเขียนโครงร่างงานวิจัย ที่ประชุมได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้และเสนอว่า การเขียนโครงร่างงานวิจัยควรแลกเปลี่ยนเรียนรู้ใน 2 ประเด็นหลัก ๆ คือ การสร้างแรงบันดาลใจและการกำหนดโจทย์วิจัย

1. การสร้างแรงบันดาลใจ ปัจจัยในการสร้างแรงบันดาลใจในการทำวิจัยตามความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มมีดังนี้

อ.จิราภรณ์ มีความเห็นว่า แรงบันดาลใจในการทำวิจัยน่าจะมาจาก เหตุผลหลัก 2 ประการ คือ

1. หน้าที่การงานบังคับ

-สถาบันกำหนดให้ทำ เพราะ งานวิจัยเป็น 1 ใน 4 ภาระหน้าที่หลักของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย

- ความรู้สึกที่ตนเองเป็นนักวิชาการ จึงต้องแสวงหาความรู้ใหม่ๆ

2. ความสนใจส่วนตัว

- การอ่าน อ่านแล้วเกิดความสงสัยอยากหาคำตอบหรือศึกษาให้ละเอียดมากขึ้น

- การเข้าร่วมฟังบรรยาย/ อภิปราย แล้วมีประเด็นสนใจอยากศึกษาค้นคว้า

- ความอยากรู้ อยากเห็น อยากมีประสบการณ์ใหม่ๆ

อ.ชฎารัตน์ มีความเห็นว่า

1. แรงบันดาลใจน่าจะเกิดจากความต้องการของตัวเองเป็นหลัก เกิดความสงสัยในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่รับผิดชอบ และต้องการหาคำตอบเพื่อให้คลายความสงสัย การทำวิจัยจึงจะสนุก ไม่น่าเบื่อ เพราะทำเรื่องที่ตนเองอยากรู้ จะเกิดความมุ่งมั่นพยายามทำตามขั้นตอนของระเบียบวิธีวิจัยจนได้คำตอบที่น่าเชื่อถือ เกิดองค์ความรู้ใหม่ เพื่อนำไปพัฒนาการเรียนการสอน เป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่ง จะเกิดแรงบันดาลใจที่จะทำวิจัยในประเด็นอื่น ๆ ต่อไป และให้คิดว่าผลพลอยได้คือการใช้งานวิจัยเพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการ

2. การทำงานวิจัยโดยมีเงื่อนไขอื่นบังคับ เช่น เพื่อตอบสนองนโยบายของมหาวิทยาลัย ทำตามข้อบังคับของ สกอ. จะเกิดปรากฏการณ์บังคับตัวเองให้เกิดความสงสัย หรือบังคับตนเองให้เกิดความอยากรู้ ยังมีเงื่อนไขเวลาเป็นตัวกำหนด การทำวิจัยจะไม่เป็นธรรมชาติ ผู้ทำวิจัยจะไม่มีความสุข

ดร.พิมพ์ฟ้า มีความเห็นว่า

1. ต้องมีความมุ่งมั่นอยากที่จะทำ มากกว่าที่ถูกบังคับให้ทำ
2. ต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเองว่า เราสามารถทำได้
3. ตั้งเป้าหมายในการทำงานวิจัย เช่น อยากเป็น ผศ.
4. ช่วงที่มีแรงบันดาลใจสูง ๆ ให้รีบทำ
5. กำหนดวางแผนช่วงเวลาที่จะทำวิจัย

อ.สุภา มีความเห็นว่า

เนื่องจากความชอบ หรือความถนัดของแต่ละคนไม่เหมือนกัน อาจารย์บางคนชอบงานสอน บางคนชอบกิจกรรมพัฒนานักศึกษา หรือบางคนชอบงานวิจัยซึ่งเชื่อว่ามีน้อยคนนัก และด้วยสาเหตุที่ประชากรส่วนใหญ่ในสายวิชาการมองว่างานวิจัยคือยาขมหม้อใหญ่ ดังนั้นการสร้างแรงบันดาลใจในการทำวิจัยจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ซึ่งส่วนตัวเห็นว่ววิธีการสร้างแรงบันดาลใจในการทำวิจัย มีดังนี้

1. ในกรณีที่เป็นนักวิจัยหน้าใหม่หรือมีประสบการณ์การทำงานวิจัยน้อยควรให้ชักชวนกันทำงานวิจัยเป็นกลุ่ม เพราะมนุษย์มักเห็นว่าการต่อสู้กับงานที่หนักหน่วงนั้นไม่ควรทำเพียงลำพัง เมื่อมีคนชักชวนก็จะทำให้เกิดความอยากที่จะลงมือทำ แต่ในกรณีนี้ควรทำร่วมกับผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานวิจัยมาบ้าง หรือคนที่แม่นยำในระเบียบวิจัย เพราะจะช่วยสร้างวางเค้าโครงให้อยู่บนหลักของความน่าจะเป็น ไม่ใช่เพ้อคิดวาดฝันไป

2. อ่านหนังสือ รับสื่อ หรือถกประเด็นกับคนอื่น ๆ ให้มาก เพื่อจะได้รู้เท่าทันในสังคมรวมทั้งได้รับรู้ความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป เพราะบางครั้งเราอาจมีความสนใจหรือข้อสงสัยที่ยอดมาจากการรับสื่อ เมื่อเกิดความสงสัยใคร่รู้ก็จะทำให้อยากจะพิสูจน์ข้อสงสัยนั้นโดยใช้กระบวนการวิจัยมาเป็นเครื่องมือ

3. หาต้นแบบที่ดี เมื่อมีต้นแบบก็จะทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการทำวิจัย ทั้งนี้เพื่อนร่วมงาน และบรรยากาศในการทำงานก็มีส่วนสำคัญในการกระตุ้นให้เกิดการทำวิจัย

4. คิดถึงความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ เพราะการทำวิจัยคือบันไดก้าวสำคัญในการพิจารณาความดีความชอบ สร้างรายได้(ค่าตอบแทน) และสร้างผลงานให้เกิดความภาคภูมิใจทั้งต่อตนเองและองค์กร

ผศ.รัชตพล มีความเห็นว่า การสร้างแรงบันดาลใจต้องเริ่มจาก

1. เริ่มจากตัวเราที่มีความตั้งใจที่จะทำวิจัยอย่างจริงจัง
2. ศึกษาหาความรู้จากบุคคลรอบข้างที่มีประสบการณ์หรือกำลังทำวิจัย

3. หากเป็นนักวิจัยน้องใหม่ อาจลองหาประสบการณ์ทำวิจัยร่วมกับผู้ที่เคยทำวิจัยมาก่อน
4. ผลลัพธ์ที่จะได้จากการทำวิจัย เช่น ได้องค์ความรู้ใหม่ นำผลงานวิจัยไปเป็นส่วนหนึ่งในเอกสารประกอบการสอน หรือไปขอตำแหน่งทางวิชาการทางต่อไป ทำให้มีความก้าวหน้าทางวิชาการ และได้ค่าตอบแทนที่สูงขึ้น

ผศ.ดร.นงนภัศ มีความเห็นว่า แรงบันดาลใจมาจาก

- 1.ความต้องการพัฒนาตนเอง
- 2.ความต้องการนำความรู้ใหม่ๆ ที่ได้จากงานวิจัย ไปใช้ในการเรียนการสอน
- 3.เพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการ
- 4.เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม

ดร. Elisa Mie Nishikito มีความเห็นว่า

Inspiration comes from the ability to link certain events in one's personal life or events that happen around us or in our community with our academic knowledge.

อ.อัจฉราภรณ์ มีความเห็นว่า

- 1.ต้องการพัฒนาตนเองให้เชี่ยวชาญมากขึ้น
- 2.ต้องการขอเสนอตำแหน่งทางวิชาการ
- 3.พัฒนาวิชาชีพให้เข้มแข็ง
- 4.เงื่อนไขทางสกอ.บังคับ

อ.ธัญญลักษณ์

1. อยู่ในสภาพแวดล้อมวิชาการทำความรู้จักกับคนอื่นต่างสถาบันเพื่อเปิดโลกทัศน์
2. อ่านงานวิจัย/บทความ เพื่อเห็นวิธีการแนวทางแล้วจะทำให้รู้สึกว่าได้ยาก
3. กำหนดเป้าหมาย เช่น ต้องการ ผศ. กำหนดระยะเวลาให้กับตัวเอง
4. นึกถึงผลตอบแทนที่จะได้รับ เช่น เงินประจำตำแหน่ง
5. เปรียบเทียบตัวเองกับอาจารย์ต่างสถาบันที่มีผลงานทางวิชาการ ได้ตำแหน่งทางวิชาการ เพื่อผลักดันตัวเอง คนอื่นเขาไปไหนต่อไหนแล้ว

อ.ภูวภัทร มีความเห็นว่า

1. การสร้างแรงบันดาลใจในการทำวิจัยน่าจะมาจากเรื่องที่เรามีความสนใจ เรื่องที่เรามีความถนัดและเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพของตนเอง
2. การทำวิจัยจากเรื่องที่เรามีความสนใจนั้นจะทำให้เรามีความกระตือรือร้น มีความมานะบากบั่นที่จะทำวิจัยให้สำเร็จ
3. การทำวิจัยจากเรื่องที่เรามีความถนัดนั้นจะทำให้เราทำวิจัยได้อย่างถูกต้อง เป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพและมีความน่าเชื่อถือ
4. การทำวิจัยจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพของตนเองนั้นจะทำให้เราได้งานวิจัยที่สามารถนำไปอ้างอิงเป็นผลงานในการปฏิบัติงานและเป็นผลงานในการขอตำแหน่งทางวิชาการได้

สรุป สิ่งที่จะช่วยเสริมสร้างแรงบันดาลใจในการทำวิจัยมาปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ต้องเกิดจากแรงจูงใจหรือมีความมุ่งมั่นที่จะทำจริงๆ แรงจูงใจมาจากอยากพัฒนาตนเองในสายงานวิชาการ ต้องการนำความรู้ใหม่ ๆ ที่เป็นองค์ความรู้มาใช้ในการเรียนการสอน และอยากใช้ผลงานวิจัยเพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการ บวกกับค่าตอบแทนประจำตำแหน่ง
2. เกิดจากข้อกำหนดหรือข้อบังคับในสถาบันรวมทั้งเงื่อนไขในการประกันคุณภาพการศึกษาในเรื่องของภาระงานที่อาจารย์ทุกท่านจะต้องมีผลงานวิจัย
3. เกิดจากการสังเกตการเรียนการสอนในห้องเรียน แล้วนำปัญหานั้นมาทำวิจัยเพื่อแก้ไขและพัฒนาในภาคการศึกษาต่อไป

2. การกำหนดโจทย์วิจัย สมาชิกในกลุ่มมีความเห็นว่าการกำหนดโจทย์วิจัยมีที่มาดังต่อไปนี้ ดังนี้

อาจารย์จิราภรณ์ มีความเห็นว่า

1. กำหนดโจทย์วิจัยตามประสบการณ์/ความสนใจ/ความถนัดของผู้วิจัย
2. จากข้อเสนอแนะในงานวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้ว
3. จากข้อกำหนด/ความต้องการของแหล่งทุนวิจัย
4. จากความต้องการของหน่วยงานของผู้วิจัย

หัวข้อวิจัยที่เลือกต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. เป็นงาน/ประเด็น/ปัญหาที่น่าสนใจ/มีคุณค่า
2. ไม่ซ้ำซ้อนกับปัญหาที่ผู้อื่นได้เคยวิจัยหาคำตอบไว้แล้ว
3. ขอบเขตของปัญหาจะต้องไม่กว้าง/แคบจนเกินไป
4. ผู้วิจัยมีพื้นความรู้ในประเด็นนั้นเป็นอย่างดี

5. เหมาะสมกับเวลา/งบประมาณค่าใช้จ่ายที่ได้รับ
6. เป็นเรื่องที่สอดคล้องกับนโยบายของสถาบัน คณะและภาควิชา หรือเป็นประเด็น ยุทธศาสตร์ของชาติ

อาจารย์ชฎารัตน์ มีความเห็นว่า

1. ควรเป็นเรื่องที่ตนเองสนใจและอยู่ในขอบเขตของเนื้อหาวิชาที่รับผิดชอบ
2. การวิจัยทางด้านภาษาและวรรณกรรมควรเป็นการเสนอมุมมองใหม่ที่น่าสนใจ หรือ เป็นประเด็นที่ทันสมัย

ดร.พิมพ์ฟ้า มีความเห็นว่า การกำหนดโจทย์วิจัยมาจาก

1. หัวข้อที่ตนเองสนใจและความเชี่ยวชาญ
2. รวบรวมปัญหาที่ค้นพบจากการสอน ว่านศ.มีปัญหาเกี่ยวกับความรู้ด้านไหนมากเป็นพิเศษ ที่เราสามารถนำมาเป็นหัวข้อในการวิจัยได้
3. เลือกหัวข้อที่เป็นที่สนใจในแวดวงวิชาการปัจจุบัน
4. เลือกหัวข้อที่มีคนทำไม่มากเกินไป เพื่อไม่ให้เนื้อหาไปซ้ำซ้อนกับผู้อื่น
5. เลือกหัวข้อที่ไม่กว้างเกินไป ต้องมีขอบเขตเนื้อหาที่จำกัด

อ.สุภา มีความเห็นว่า โจทย์วิจัยอาจกำหนดจาก

1. สิ่งที่ตนเองชอบหรือถนัด
2. สิ่งที่ตนเองสงสัย มีความใคร่รู้
3. สิ่งที่สังคมกำลังให้ความสนใจ/อยู่ในกระแส
4. สิ่งที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน

ผศ.รัชตพล มีความเห็นว่า การกำหนดโจทย์วิจัยมาจากการศึกษาเอกสารต่อไปนี้

1. เอกสารประกอบการสอนของตนว่ามีเนื้อหาส่วนใดที่ต้องการสร้างองค์ความรู้ใหม่ และสามารถนำมาใช้เป็นหัวข้องานวิจัยได้
2. หัวข้องานวิจัยที่ใกล้เคียงนำมาประยุกต์ใช้กับโจทย์วิจัยต่อไป
3. งานวิจัยต่าง ๆ ในหัวข้อ “ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป”
4. เอกสารตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ผศ.ดร.นงนภัส มีความเห็นว่า โจทย์วิจัยได้มาจาก

1. ได้จากกรอบวิจัยที่แหล่งทุนต้องการ
2. ได้จากการเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนา
3. ได้จากรายงานวิจัยที่คนอื่นทำไว้แล้ว และเขียนไว้ในข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป
4. ได้จากปัญหาสังคมรอบตัวที่เราสนใจ และหาทฤษฎี มาสนับสนุน และเขียนเป็นกรอบแนวคิด ซึ่งนำไปสู่การทำวิจัย เพื่อพิสูจน์ทฤษฎี

ดร. Elisa Mie Nishikito

Research question arises from observation and the ability of the researcher in pinpointing something that is unique or unknown and is worth of being studied further.

อ.อัจฉราภรณ์ มีความเห็นว่า การกำหนดโจทย์วิจัยมีที่มาจาก

1. ผู้สนใจจุดประกายหัวข้อแล้วเกิดการเชื่อมโยง
2. จากการพบปะพูดคุยกับเพื่อนที่เป็นอาจารย์ต่างสถาบันจึงทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
3. เกิดจากปัญหาระหว่างการเรียนการสอน
4. เกิดจากการสังเกตสิ่งแวดล้อมรอบตัว

อ.ธัญญลักษณ์ มีความเห็นว่า การกำหนดโจทย์วิจัย

1. เป็นสิ่งที่ตัวเองสนใจและต้องมีคนอื่นสนใจ
2. ตรงกับสาขาตัวเอง(ไม่จำเป็นต้องได้หากเป็น มพย.) ศึกษาสอบถามข้อมูลการจะทำวิจัยให้ชัดเจนจาก เจ้าหน้าที่สำนักวิจัยที่มีความรู้และสามารถให้ข้อมูลถูกต้องกระจ่าง
3. เป็นโจทย์ที่มีคำตอบที่กระทบต่อสังคมส่วนใหญ่/ภายนอก(Impact)

อ.ภูวภัทร เห็นว่า

1. โจทย์วิจัยนั้นต้องหาคำตอบได้
2. โจทย์วิจัยนั้นต้องไม่กว้างหรือแคบจนเกินไป
3. โจทย์วิจัยนั้นต้องมีความเหมาะสมกับระยะเวลาในการทำวิจัย

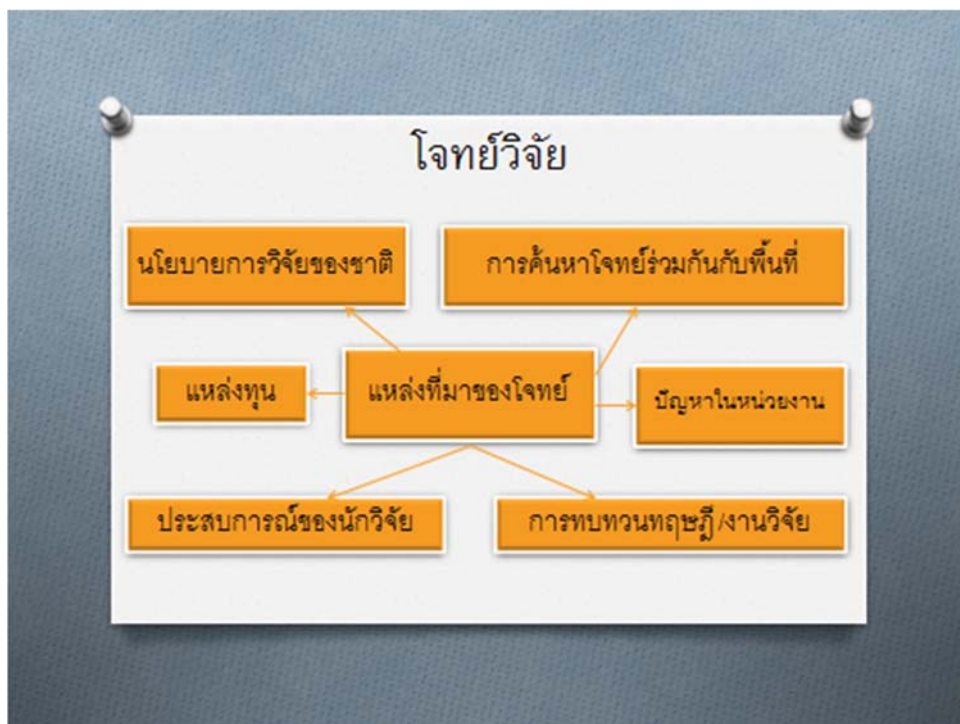
สรุป การกำหนดโจทย์วิจัย ที่ประชุมได้มีอภิปรายอย่างกว้างขวางและร่วมกันสรุปเรื่องการกำหนด โจทย์วิจัยดังนี้

1. โจทย์วิจัยอาจเริ่มต้นจากเรื่องที่ตนเองสนใจ มีความถนัดและตรงกับสาขาของตนเอง เพราะถ้าสนใจแต่ไม่ถนัดบางครั้งก็ไม่สามารถทำวิจัยได้สำเร็จ งานวิจัยบางโครงการอาจมีการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน เช่นงานวิจัยบางเรื่องผู้ทำวิจัยมีองค์ความรู้ แต่ในหน่วยงานอื่นมีตัวอย่าง จึงเกิดการบูรณาการกันระหว่างหน่วยงาน เกิดงานวิจัยอีกหนึ่งเรื่อง เพราะผู้ทำวิจัยอาจไม่ได้รอบรู้ในทุกเรื่องต้องหากคนที่จะมาเติมเต็มข้อมูลในส่วนที่เราขาด
2. โจทย์วิจัยควรเป็นเรื่องที่สังคมให้ความสนใจ ผู้ทำวิจัยควรสังเกตและศึกษาว่าขณะนี้สังคมกำลังให้ความสนใจในเรื่องใด เช่นงานวิจัยของ อ.ดร. นงนภัส จับประเด็นเรื่องจิตสาธารณะ มองว่าคนที่ขาดสำนึกในเรื่องจิตสาธารณะเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างปัญหาสังคม นำประเด็นนี้ขึ้นมา และหาทฤษฎีมารองรับ เกิดเป็นประเด็นย่อย ๆ และจะเป็นแนวทางในการกำหนดโจทย์วิจัยในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป ประเด็นจิตสาธารณะของ อ.ดร.นงนภัส สามารถเขียนโครงการขอทุนวิจัยได้ถึง 3 โครงการ
3. โจทย์วิจัยอาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวหรือปัญหาการเรียนการสอน สามารถนำมาเป็นโจทย์วิจัยได้
4. โจทย์วิจัยเกิดจากการศึกษาผลงานวิจัยของบุคคลอื่น หรือพบปะพูดคุยกับผู้รู้และนำประเด็นมาประยุกต์ในการกำหนดโจทย์วิจัย
5. โจทย์วิจัยอาจนำมาจากบทสุดท้ายของงานวิจัยเล่มที่เราสนใจ ปรากฏอยู่ในส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป แต่ระเบียบวิธีวิจัยเราอาจสร้างให้แตกต่างจากงานวิจัยเล่มที่เราศึกษา
6. โจทย์วิจัยอาจจะเกิดจากข้อกำหนดของแหล่งทุน ผู้ทำวิจัยต้องพิจารณาว่าแหล่งทุนต้องการงานวิจัยทางด้านใด ถ้าเป็นแหล่งทุนวิจัยจากภายนอกเขาจะกำหนดกรอบวิจัย ผู้วิจัยควรพิจารณาว่าสนใจในเรื่องใดและเขียนโครงการให้ตอบสนองกรอบวิจัยของแหล่งทุน
7. โจทย์วิจัยอาจเกิดจากความต้องการของหน่วยงาน เช่นบริษัทประกันภัยอยากทราบว่าปีปัจจัยอะไรที่ทำให้คนสนใจทำประกันภัยเป็นหลัก บริษัทก็จะว่าจ้างนักวิจัยเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในหน่วยงาน
8. โจทย์วิจัยควรเป็นเรื่องที่ไม่กว้างเกินไปหรือไม่แคบเกินไปเหมาะสมกับเวลาที่กำหนด ควรพิจารณากรอบเวลาด้วย
9. โจทย์วิจัยอาจมาจากนโยบายวิจัยของชาติ อาจจะมาจากการค้นหาปัญหาโจทย์ร่วมกันกับพื้นที่ เช่นมหาวิทยาลัยมีการลงพื้นที่ที่ บ้านธิ มีอาจารย์ลงพื้นที่ มีเจ้าหน้าที่จากเทศบาลบ้านธิบรรยายสรุป

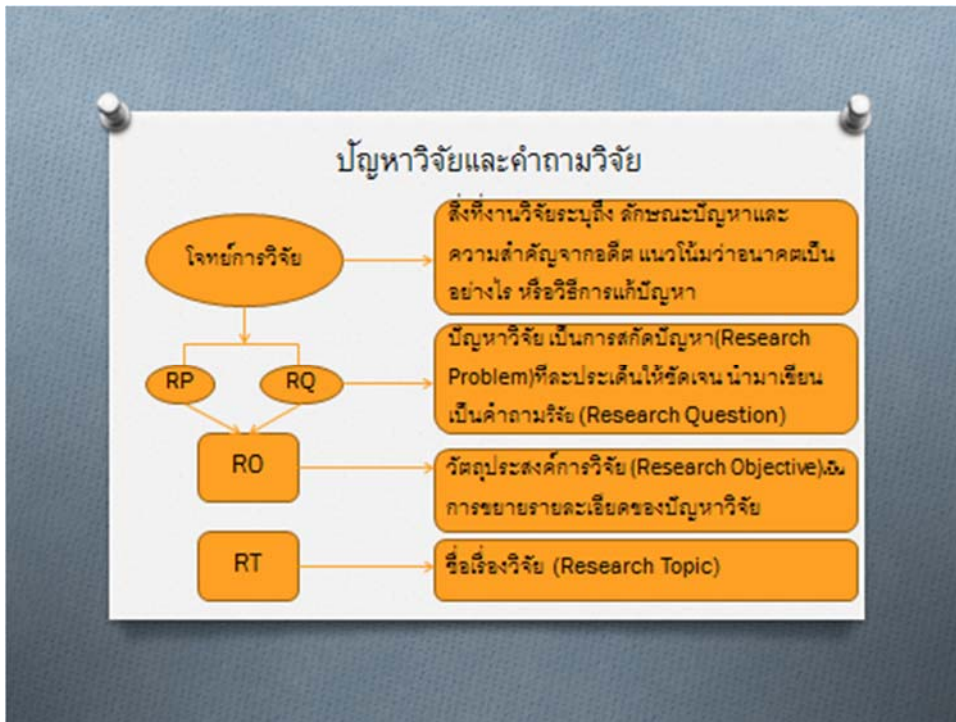
ให้ฟัง อาจารย์ของเราในหลายสาขาวิชาลงไปฟัง ไปลงพื้นที่กับเขา จะได้โจทย์วิจัยมาเขียนโครงการได้ ในการลงพื้นที่ครั้งต่อไปจะมีการแชร์ทางไลน์ว่าจะลงพื้นที่เมื่อไหร่ และจะมีอาจารย์จากสาขาวิชาใดบ้างที่จะร่วมลงพื้นที่ สาขาภาษาอังกฤษกับสาขาจิตวิทยาอาจทำเป็นโครงการแบบสหวิทยาการ บูรณาการกันได้

10. โจทย์วิจัยอาจเกิดขึ้นจากปัญหาของหน่วยงานหรือแหล่งทุนหรือประสบการณ์ของนักวิจัยเอง หรืออาจเกิดขึ้นจากการทบทวนทฤษฎี ทบทวนวรรณกรรมหรือจากงานวิจัยต่าง ๆ
11. การกำหนดโจทย์วิจัยที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 11 ปี 2555 – 2559 ผู้วิจัยอาจศึกษาแผนพัฒนาเศรษฐกิจว่ามีประเด็นอะไรบ้าง มีกลุ่มเรื่องด่วนที่ต้องการแก้ปัญหาอะไรบ้าง
12. โจทย์วิจัยอาจมาจากแหล่งทุน เช่น ทุน วช.มี 13 กลุ่มเรื่อง กลุ่มเรื่องใดที่เราสนใจ กลุ่มเรื่องไหนที่จะตอบโจทย์เรา ในสายจิตวิทยา จะมองกลุ่มปฏิบัติการศึกษาและสร้างสรรค์การเรียนรู้ หรือกลุ่มการบริหารจัดการสังคมผู้สูงอายุ
13. โจทย์วิจัยอาจมาจากการอบรมนักวิจัยรุ่นใหม่ ปี 2559 มีการผลิตนักวิจัยรุ่นใหม่ที่เรียกว่า ลูกไก่ อาจารย์บางท่านได้เข้าอบรม ได้รู้ว่ามีกรอบวิจัยอะไรบ้าง โจทย์วิจัยก็จะมาจากการได้เข้าร่วมอบรม

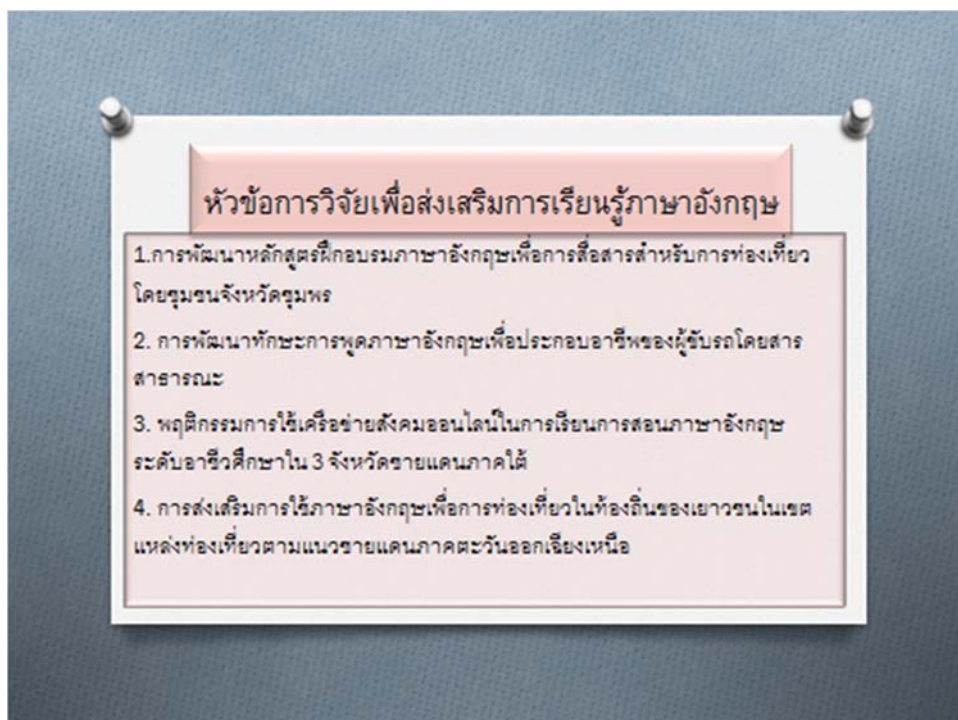
แผนผังโจทย์วิจัย (ข้อมูลจาก วช.)

แผนผังปัญหาและคำถามวิจัย (ข้อมูลจาก วช.)

ตัวอย่างหัวข้อการวิจัยเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (ข้อมูลจาก วช.)

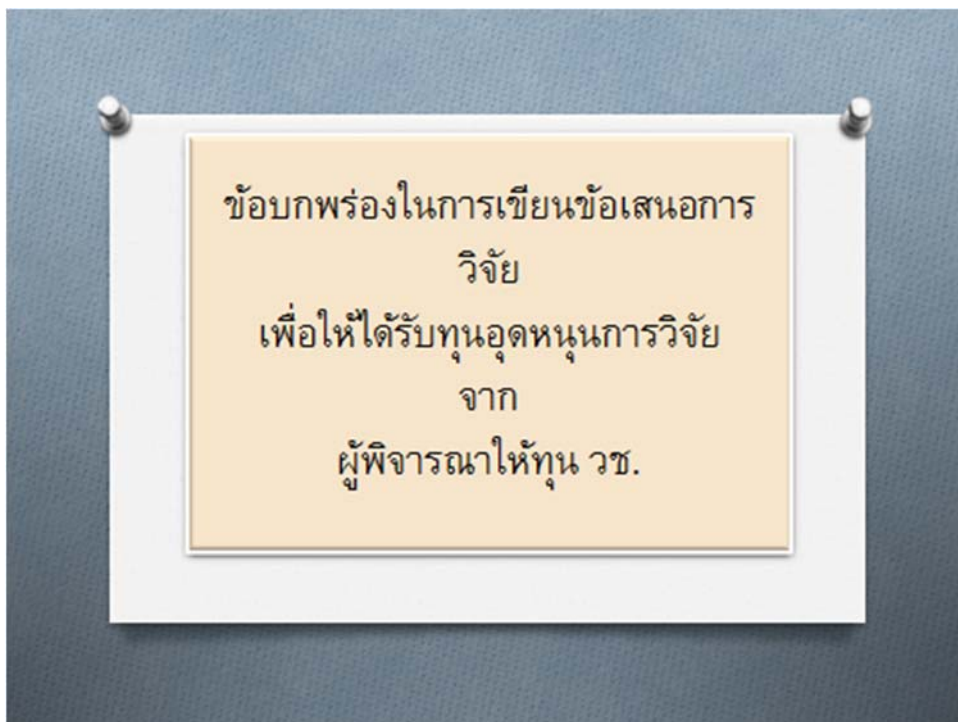
นอกจากนี้ได้แนะนำหัวข้องานวิจัยที่น่าสนใจสำหรับอาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คือ การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับคนขับรถแท็กซี่ในจังหวัดเชียงใหม่ แต่จะไม่อบรมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว แต่จะฝึกอบรมในด้านของจริยธรรมการบริการเข้าไปด้วย นำมาบูรณาการทำวิจัยระหว่างสาขาภาษาอังกฤษกับสาขาจิตวิทยา

3. การเขียนโครงร่างงานวิจัยและแหล่งทุน

3.1 การเขียนโครงร่างงานวิจัย เขียนตามแบบฟอร์มของแหล่งทุน แหล่งทุนจะมีแบบฟอร์มให้ เช่น แหล่งทุนของมหาวิทยาลัยพายัพ หรือแหล่งทุนของ วช. สกว. จะมีแบบฟอร์มกำหนดหัวข้อ แต่แหล่งทุนแต่ละที่อาจมีการกำหนดหัวข้อที่แตกต่างกันบ้าง นอกจากนี้มีข้อเสนอแนะว่าการเขียนหัวข้อความสำคัญของการวิจัยและขั้นตอนการดำเนินการวิจัยควรเขียนให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน

ผู้ที่เขียนโครงการเพื่อขอรับทุน ควรพิจารณาข้อบกพร่องในประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้พิจารณาให้ทุนมีข้อเสนอแนะจากการพิจารณาโครงการต่าง ๆ ที่มีผู้เขียนเสนอเพื่อขอรับทุน ดังนี้ (ข้อมูลจาก วช.)

ข้อบกพร่องในการเขียนข้อเสนอการวิจัย

การเขียนความสำคัญและที่มาของปัญหา

1. ขาดความเชื่อมโยงอย่างเป็นเหตุเป็นผล
2. ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง คำถาม วัตถุประสงค์ และสมมติฐาน

1. ชื่อหัวข้อเรื่อง

2. ความสำคัญที่มาของปัญหาที่วิจัย

P1 ทำไมจึงทำ อ้างอิงถึงความจำเป็นและความสำคัญที่ต้องทำวิจัยจากนโยบายและแผนพัฒนาชาติฯ (สศช.) นโยบายและแผนยุทธศาสตร์การวิจัย วช. ที่เกี่ยวข้อง แผนพัฒนาจังหวัด หรือพื้นที่หรือมติ ค.ร.ม. นโยบายรัฐบาล และจากผลงานวิจัย

P2 เชื่อมภูมิหลัง(ที่มา)ของลักษณะอาการความรุนแรงของปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อจะกำหนดโจทย์ทำวิจัยให้อ้างอิงว่ามีอะไรบ้าง มีสถิติตัวเลขให้อ้างด้วย(จากงานวิจัย,รายงานผลทางวิชาการที่ทันสมัย น่าเชื่อถือ) เป็นกล่าวถึงผลกระทบปัจจุบันอนาคต(ที่ไป)ของโจทย์ปัญหาว่ามีช่องว่าง หลุม เหว การรุกราน การระบาดที่มีต่อประชาชน ชุมชน หรือ หน่วยงานมากน้อยเพียงใด

P3 ซึ่งถ้าไม่ทำวิจัย ผลเสียหายก็จะเกิดแก่ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม อย่างไร

P4 สรุป ชมวดให้เห็นสิ่งที่ผู้วิจัยมีสมมติฐานที่มีการอ้างอิงที่หนักแน่น จากแนวคิด ทฤษฎี และสังเคราะห์จากงานวิจัยประมวลความรู้ ประสบการณ์ จึงมีความจำเป็นจำเป็นที่ต้องทำวิจัยเพื่อตอบโจทย์คำถามวิจัย วัตถุประสงค์ สมมติฐานการวิจัย

การเขียนวัตถุประสงค์

1. ไม่มีความคิดริเริ่มหรือความคิดใหม่
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัยไม่ชัดเจน
3. ต้องพิสูจน์สมมติฐานการวิจัย

ขั้นของการตรวจสอบเอกสาร

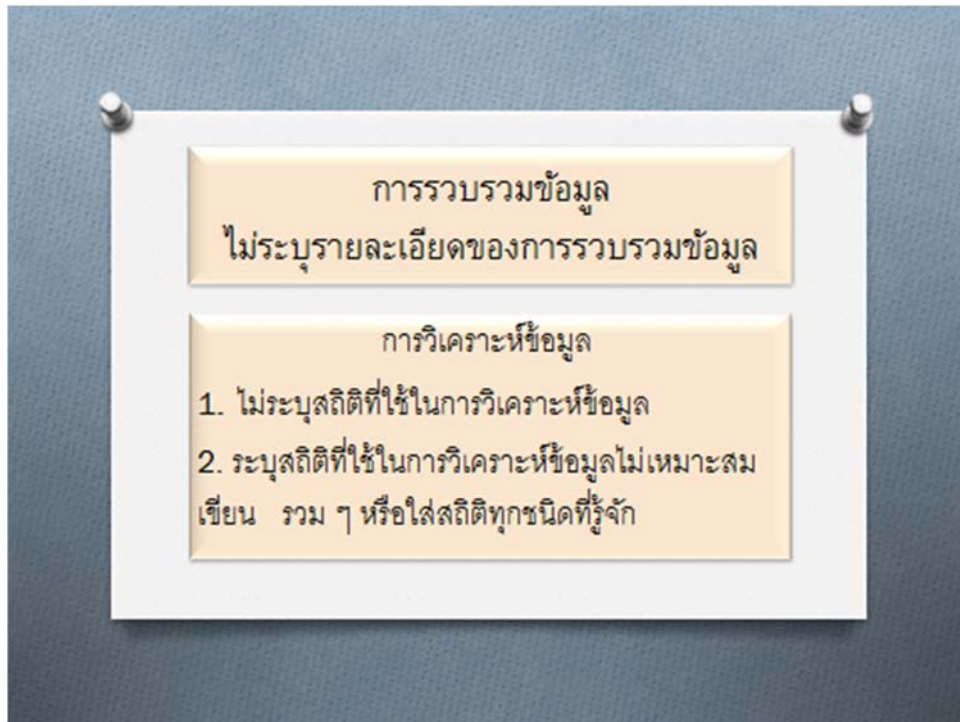
1. ไม่ตรวจสอบเอกสารจากแหล่งปฐมภูมิ
2. เอกสารที่ตรวจสอบไม่เกี่ยวข้องโดยตรง
3. เอกสารเก่า ล้าสมัย

การเลือกตัวอย่าง

1. ไม่ระบุวิธีการเลือกตัวอย่าง
2. ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างไม่เหมาะสม

เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

1. ไม่ระบุวิธีสร้างเครื่องมือ
2. ไม่ระบุรายละเอียดของวิธีการสร้างเครื่องมือ
3. ไม่มีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
4. วิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือไม่เหมาะสม

3.2. แหล่งทุน

3.2.1 แหล่งทุนภายนอกมี วช. (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ) สกว. (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย) แหล่งทุนภายใน ของมหาวิทยาลัยพายัพ

3.2.2 การเริ่มต้นขอทุนทำวิจัย อาจเริ่มต้นทำวิจัยโดยขอทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยพายัพ เพราะจะ ได้รับการสนับสนุนและการให้คำปรึกษาที่ดี ทุนวิจัยของมหาวิทยาลัยพายัพให้ทุนวิจัย 100,000 บาท ทุนวิจัยชั้นเรียน 10,000 บาท

3.2.3 การขอทุนต่อเนื่อง หมายความว่านักวิจัยมีงานวิจัยอยู่โครงการหนึ่ง เมื่องานวิจัยโครงการนี้ สำเร็จแล้ว ผู้ทำวิจัยได้รับองค์ความรู้จากงานวิจัยและนำองค์ความรู้นี้ไปเผยแพร่ต่อชุมชน และ สังคม และสามารถขอทุนได้ต่อ เช่น โครงการของ ดร.นงนภัส งานวิจัยเรื่อง “รูปแบบของการพัฒนาจิตสาธารณะ” เมื่อได้องค์ความรู้ ขอทุนสนับสนุนการวิจัยจาก วช. ต่อมาเมื่อนำผลของการวิจัยหรือองค์ความรู้เพื่อนำไปเผยแพร่ ก็เขียนขอทุนจาก วช. เป็นโครงการต่อเนื่อง วช.อนุมัติทุนให้ทำต่อไป ทำให้เกิดบทเรียนต่อไปว่า งานวิจัยครั้งต่อไป เรื่องต่อไป ควรใช้หัวข้อเดียวกันขอทุนต่อเนื่อง เกิดเป็นงานวิจัยอีกโครงการชื่อว่า “การวิจัยและพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมจิตจริยธรรมของนักศึกษาอาชีวศึกษา” และนำชุดกิจกรรมไปเผยแพร่องค์ความรู้ให้กับครูอาชีวะ เกิดเป็นงานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งต่อเนื่องกัน ในทางอ้อม ส่งผลต่อจิตใจของผู้วิจัยด้วยว่างานวิจัยมีคุณค่า

3.3 เกณฑ์ในการพิจารณาขอทุนวิจัยของ วช. (ข้อมูลจาก วช.)

เงื่อนไขข้อเสนอการวิจัย	(20 คะแนน)
ความเชื่อมโยงของโครงการวิจัย	(60 คะแนน)
ประโยชน์ที่ได้รับจากโครงการวิจัย	(20 คะแนน)

3.4 จุดตายของข้อเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุนอุดหนุนการวิจัย วช. (ข้อมูลจาก วช.)

1. ตายน้ำตื้น

- 1.1 ไม่ถูกต้องตามเงื่อนไข ก่อนจะเขียนต้องอ่านก่อนว่าเจ้าของทุนมีเงื่อนไขอะไร
- 1.2 ส่งเอกสารไม่ครบในส่วนประกอบต่างๆ งานวิจัยทุกชิ้นต้องเรียงเอกสารด้วยตัวเอง
- 1.3 เอกสารบางหน้าขาดหายไป ทำให้งานวิจัยชิ้นนั้นไม่ได้รับการพิจารณา
- 1.4 พิมพ์ผิดในส่วนที่สำคัญ
- 1.5 ไม่ทันกำหนดเวลา วช.ให้เข้าระบบออนไลน์ ล็อกไว้ด้วยระบบเวลา ถ้าใครส่งช้าระบบจะตัดและไม่รับพิจารณา ต้องส่งตามกำหนดเวลา หรือส่งก่อนกำหนด 1 – 2 วัน เพื่อป้องกันความผิดพลาด เช่น เข้าระบบไม่ได้ หรือไฟดับ

2. ตายแบบไม่รู้ตัว

- 2.1 ไม่เข้าใจ TOR ความต้องการของแหล่งทุน ไม่เข้าใจกรอบวิจัย
- 2.2 ไม่ใช่โครงการวิจัย ไม่ได้เขียนตามแบบฟอร์มที่เขากำหนดให้
- 2.3 ไม่เข้าใจ นิยาม หรือ ความหมาย คำสำคัญที่ใช้

3. ตายแบบไร้ความหมาย

- 3.1 เขียนความสำคัญของปัญหาและที่มาไม่ชัดเจน ต้องเขียนโดยการจับประเด็นที่เป็น Hot Issue ในปัจจุบัน ประเด็นที่เขียนเช่นเรื่องลูกฆ่าพ่อแม่ทั้งครอบครัว หาทฤษฎี เพื่อเชื่อมโยงกับงานของเรา หรืองานวิจัยที่มาจากโพลล์ที่สำรวจพบว่าคนไทยปัจจุบันไม่สนใจว่าจะมีการทุจริตคอร์รัปชั่นถ้าตัวเองมีส่วนได้ จับมาเป็นประเด็นของจิตสาธารณะ เขียนขอทุนได้
- 3.2 ที่มาหรือความสำคัญของปัญหาไม่สัมพันธ์กับโจทย์วิจัย
- 3.3 โจทย์วิจัยไม่ชัดเจน
- 3.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับไม่ชัดเจน
- 3.5 การนำไปใช้ประโยชน์ไม่ชัดเจน
- 3.6 การถ่ายทอดเทคโนโลยีไม่ชัดเจน

4. ตายซ้ำตายซาก

- 4.1 งานวิจัยซ้ำซ้อนกับคนอื่นที่ทำมาแล้ว
- 4.2 ไม่ได้ทบทวนวรรณกรรม การทบทวนวรรณกรรมเป็นขั้นตอนสำคัญในการทำวิจัย เป็นการทบทวนประเด็นความคิด จากข้อมูลที่หลากหลาย
- 4.3 ทำในเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องทำวิจัย
- 4.4 ทำซ้ำต่างเพียงรายละเอียดเล็กน้อย เปลี่ยนเพียงกลุ่มตัวอย่าง ควรเพิ่มโจทย์วิจัยเข้ามาบ้าง

5. ตายเพราะมือไม่ถึง

- 5.1 พื้นฐาน ประสบการณ์ ไม่สอดคล้องกับความยาก
- 5.2 ทำคนเดียว ขาดทีมงานเสริม แก้อุดอ่อน เราไม่ได้เก่งทุกเรื่องต้องอาศัยคนอื่นมาเติมเต็ม
- 5.3 ไม่ติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการ
- 5.4 เอกสารอ้างอิงน้อย เชย ล้าสมัย มีแต่ภาษาไทย

6. ตายเพราะไม่เข้าใจ

- 6.1 กรอบการวิจัย ตัวแปร สับสน
- 6.2 ระเบียบวิธีวิจัย ไม่เหมาะสม
- 6.3 การใช้สถิติวิจัย การสุ่มตัวอย่าง ไม่เหมาะสม/ไม่สอดคล้องกับโจทย์

7. ตายเพราะแผนการดำเนินงาน

- 7.1 แผนการดำเนินงาน ไม่สอดคล้องกับ เวลา
- 7.2 แผนการดำเนินงาน เป็นแบบหยาบ ไม่ชัดเจน
- 7.3 แผนการดำเนินงาน มีขั้นตอนไม่เหมาะสม
- 7.4 ไม่มีคำอธิบายประกอบ แผนการดำเนินงาน ให้ชัดเจน

8. ตายเพราะเงิน

- 8.1 จัดทำรายการไม่จำเป็น มาเป็นค่าใช้จ่าย
- 8.2 ไม่มีคำอธิบายประกอบ ให้เข้าใจ ถ้าใส่ในค่าตอบแทนมากทุนจะไม่อนุมัติ
- 8.3 มีการจัดซื้อครุภัณฑ์ สำนักงาน เช่น PC เครื่องพิมพ์
- 8.4 ค่าใช้จ่ายที่ไม่ใช่เรื่องหลัก สูงมาก
- 8.5 ค่าใช้จ่าย โดยรวม สูงเกินไป

ที่ประชุมอภิปรายร่วมกันในเรื่องของการเขียนโครงร่างงานวิจัยและแหล่งทุน สรุปประเด็นได้ดังนี้

1. การเขียนโครงร่างงานวิจัย เขียนตามแบบฟอร์มของแหล่งทุน และมีข้อเสนอแนะว่า ในหัวข้อ ความสำคัญของการวิจัยและ ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยควรเขียนเป็นรูปธรรมให้ชัดเจน
2. แหล่งทุน มีของ วช. สกว. มหาวิทยาลัยพายัพ
3. การเริ่มต้นทำวิจัยควรขอทุนของมหาวิทยาลัยพายัพ ทุนวิจัย 100,000 บาท สำนักวิจัยฯ ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนเต็มที่

การพัฒนางานวิจัยต้องพิจารณาองค์ประกอบข้างต้นนี้เพื่อให้โครงการวิจัยของเราได้รับการพิจารณาอนุมัติจากเจ้าของทุน การทำวิจัยไม่ใช่เรื่องยาก ทำวิจัยมีปัญหาแน่นอน ควรหาวิธีกำจัดปัญหา ควรมองเป้าหมายที่ใหญ่กว่าปัญหา เขียนโครงการวิจัยทุกครั้งควรถามตัวเองว่าเขาจะมีเหตุผลอะไรที่จะไม่อนุมัติทุน พยายามแก้ไข ปัญหาบางอย่างยังไม่ถึงยังไม่ต้องคิด ถ้าเกิดปัญหาค่อยคิดแก้ไข มีความมั่นใจในตัวเองว่าถ้าเขียนแล้วต้องได้รับอนุมัติทุน

สรุปความรู้

การเขียนบทความวิชาการ

บทความวิชาการ หมายถึง งานเขียนเชิงวิชาการซึ่งเกิดจากการวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ อย่างเป็นระบบตามหลักวิชาการ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็นในเชิงสนับสนุนหรือโต้แย้ง เรียบเรียงโดยใช้ภาษาทางการ มีวิธีการเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรมที่ถูกต้อง

ปัญหาหนึ่งของผู้เขียนบทความก่อนจะลงมือเขียนคือ ความรู้รู้สึกว่าไม่มีความสามารถพอที่จะเขียน ไม่รู้ว่าจะเขียนเรื่องอะไร จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร จุดเริ่มต้นของการเขียนควรเริ่มจากอะไร คำถามต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคต่อการเขียนทั้งสิ้น บางครั้งทำให้ความตั้งใจที่จะผลิตงานวิชาการต้องหยุดชะงัก

การเขียนบทความวิชาการหรือการเริ่มเขียนงานประเภทใดก็ตาม จุดเริ่มต้นของการเขียนมักมาจากแรงบันดาลใจ แรงบันดาลใจหมายถึง พลังขับเคลื่อนที่ทำให้มนุษย์สามารถคิดและทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ในฐานะอาจารย์ผู้สอน แรงบันดาลใจในการเขียนบทความวิชาการอาจมาจากเนื้อหาวิชาที่สอน อาจมีการแตกประเด็นที่น่าสนใจ เกิดความอยากรู้ ต้องการหาข้อมูลเพิ่มเติมและนำประเด็นนั้นมาวิเคราะห์ เรียบเรียงเขียนเป็นบทความ หรือแรงบันดาลใจอาจมาจากการอ่านเรื่องที่ตนเองสนใจและถนัด นอกจากนี้ประเด็นการพูดคุยกับผู้ที่มีประสบการณ์หรือผู้ที่มีความรู้ อาจสร้างแรงบันดาลใจในการเขียนบทความ ในทางกลับกันการถูกบังคับให้เขียนอาจเป็นแรงบันดาลใจทางอ้อม ความจำเป็นที่จะต้องผลิตผลงานทางวิชาการอาจเป็นแรงกระตุ้นให้ค้นหาประเด็นเพื่อนำมาเขียนบทความวิชาการ

เมื่อมีแรงบันดาลใจในการเขียนแล้ว สิ่งที่ควรคำนึงถึงคือ ประเด็นที่จะนำมาเขียนบทความ เรื่องที่นำมาเขียนบทความส่วนใหญ่จะได้แนวทางมาจากการอ่านบทความวิชาการของผู้อื่น อ่านบทความวิชาการที่หลากหลายไม่จำเป็นต้องอ่านเฉพาะในสายวิชา แล้วพิจารณาว่าสามารถนำมาโยงสู่เนื้อหาการเขียนบทความของตนได้อย่างไร นอกจากนี้ประเด็นที่นำมาเขียนบทความอาจเป็นเรื่องที่ผู้เขียนมีความรู้มีความเชี่ยวชาญสนใจที่จะเขียนเป็นทุนเดิม ควรสำรวจตัวเองว่ามีความถนัดอะไร และสกัดความรู้จากตัวเองออกมา ประเด็นที่จะนำมาเขียนบทความอาจเป็นประเด็นหรือเรื่องที่สังคมให้ความสนใจ เช่น ประเด็น AEC หรือเป็นเรื่องที่กำลังเป็นปัญหาของคนในสังคมอาจเป็นคนกลุ่มน้อย คนชายขอบที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม เป็นต้น

เมื่อได้ประเด็นแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการสืบค้นข้อมูลเพื่อนำมาสนับสนุนสิ่งที่ผู้เขียนบทความแสดงความคิดเห็นหรือวิเคราะห์ เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ ข้อมูลจากเอกสารหรือวารสารวิชาการที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นข้อมูลที่น่าเชื่อถือและสามารถนำมาอ้างอิงได้ นอกจากนี้ข้อมูลออนไลน์จากแหล่งข้อมูล

บางแหล่ง เช่น Thailis, Thaijo เป็นแหล่งข้อมูลที่รวบรวมวิทยานิพนธ์ งานวิจัย และบทความทางวิชาการที่น่าเชื่อถือและสามารถนำมาอ้างอิงได้อีกแหล่งหนึ่ง ส่วนข้อมูลที่สืบค้นจาก Google ควรตรวจสอบความถูกต้องจากหลาย ๆ แหล่ง

เมื่อมีประเด็น มีข้อมูลแล้ว ก่อนเขียนบทความ ต้องมีการวางโครงเรื่อง กำหนดประเด็นหลัก ประเด็นรอง ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหรือโครงสร้างของบทความวิชาการ ซึ่งประกอบด้วย

- ชื่อเรื่อง
- บทคัดย่อ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- คำนำจะเป็นส่วนที่เป็นสาระสำคัญ จุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะเขียน เป็นการเกริ่นนำก่อนที่จะเข้าสู่เนื้อเรื่อง
- เนื้อเรื่อง จะประกอบด้วยประเด็นหลักและประเด็นรอง ตามที่วางโครงเรื่องไว้ ในส่วนนี้อาจนำทฤษฎีมาอ้างอิงเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ อาจแทรกความคิดเห็นที่เป็นข้อค้นพบของผู้เขียนในประเด็นนั้น ๆ
- ส่วนสรุป อาจสรุปสาระสำคัญของเนื้อหา หรือเสนอข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ

นอกจากนี้ การใช้ภาษาในการเขียนบทความเป็นสิ่งที่คุณเขียนควรให้ความสนใจ ถึงแม้การใช้ภาษาจะเป็นลีลาเฉพาะของผู้เขียนแต่ละคน แต่การเขียนบทความควรใช้ภาษาทางการที่อ่านเข้าใจง่าย แต่ไม่ควรใช้ภาษาพูด ใช้ภาษาให้ถูกหลักไวยากรณ์ เมื่อเขียนเสร็จควรนำบทความให้ผู้อื่นอ่าน อาจเป็นอาจารย์ในสาขาวิชาหรือต่างสาขาก็ได้

เมื่อเขียนบทความวิชาการแล้ว ผู้เขียนบทความต้องหาแหล่งเผยแพร่ตีพิมพ์ มีข้อสังเกตว่า การส่งบทความเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ควรพิจารณาวารสารที่เป็นแหล่งใหญ่ที่สุดของสาขาวิชา วารสารที่ให้ทุน วารสารเฉพาะด้าน นอกจากนี้ต้องพิจารณาว่าวารสารฉบับนั้นควรอยู่ในฐานข้อมูล TCI 1 หรือ TCI 2 เพื่อประโยชน์ในการเขียน SAR และเพื่อเป็นการประกันคุณภาพของบทความวิชาการ ควรพิจารณาวารสารที่มีความถี่ในการออกวารสาร เช่น ปีละ 4 ฉบับ โอกาสที่จะได้รับพิจารณาตีพิมพ์มีมาก ถ้าเขียนบทความวิชาการเป็นภาษาอังกฤษ ควรพิจารณาส่งไปตีพิมพ์วารสารต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม การเตรียมต้นฉบับก็เป็นสิ่งที่ผู้เขียนบทความควรคำนึงถึง เมื่อผู้เขียนบทความตัดสินใจจะส่งบทความไปเผยแพร่ตีพิมพ์ในวารสารของที่ใด ควรเตรียมต้นฉบับให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของวารสารฉบับนั้น ๆ เช่น ขนาดและแบบตัวอักษร ความยาวของต้นฉบับ การเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรม และจำนวนชุดและช่องทางการส่งต้นฉบับ เป็นต้น

การมีวินัยเป็นคุณสมบัติหนึ่งที่จะทำให้การเขียนบทความวิชาการสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ผู้เขียนต้องมีวินัย “หยอดกระปุก” สะสมข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ ต้องมีวินัยในการจัดสรรเวลาสำหรับการเขียนบทความในแต่ละวัน พยายามหาช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งสำหรับการเขียนบทความ พยายามทำให้เป็นวัฏจักรของชีวิต ถ้าทำอย่างสม่ำเสมอจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ต้องทำโดยอัตโนมัติ จะทำให้มีผลงานวิชาการออกมาอย่างต่อเนื่อง

การเขียนบทความวิชาการไม่ใช่เรื่องยากเกินไปสำหรับบุคลากรสายอาจารย์ผู้สอน ผู้สอนควรตระหนักว่าการเขียนบทความวิชาการเป็นการพัฒนาองค์ความรู้ในสายวิชา และการค้นพบองค์ความรู้ใหม่ ๆ มีส่วนช่วยพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การเขียนโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน

การทำวิจัยเป็นการแสวงหาความรู้อย่างเป็นระบบ ตามระเบียบวิธีวิจัย เพื่อให้ได้องค์ความรู้หรือข้อค้นพบใหม่ในประเด็นที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ ความรู้ที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพได้

จุดเริ่มต้นของการทำวิจัยเริ่มจากแรงบันดาลใจ แรงบันดาลใจควรจะเกิดจากความสนใจใคร่รู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของผู้วิจัยเป็นหลักและต้องการหาคำตอบเพื่อคลายความสงสัย รวมถึงความต้องการพัฒนาตนเองในสายวิชาการ ต้องการนำองค์ความรู้หรือข้อค้นพบใหม่มาใช้ในการเรียนการสอนและการขอตำแหน่งทางวิชาการ นอกจากนี้ แรงบันดาลใจที่เป็นจุดเริ่มต้นของการทำวิจัยอาจมาจากการสังเกตปัญหาในชั้นเรียนระหว่างการเรียนการสอน แล้วนำปัญหานั้นมาทำวิจัยเพื่อหาทางแก้ไขปัญหา อย่างไรก็ตาม ข้อบังคับของสถาบันรวมทั้งเงื่อนไขในการประกันคุณภาพการศึกษา ตลอดจนการกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ต้องมีผลงานทางวิชาการอาจเป็นแรงบันดาลใจทางอ้อมที่ทำให้อาจารย์ต้องทำงานวิจัย

เมื่อเกิดแรงบันดาลใจแล้ว การวิเคราะห์ประเด็นปัญหาเพื่อพัฒนาเป็นโจทย์วิจัยเป็นอีกขั้นตอนหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะโจทย์วิจัยที่ดีสามารถกำหนดทฤษฎีที่ใช้ รวมถึงการกำหนดกรอบแนวคิดของงานวิจัยได้ การกำหนดโจทย์วิจัยอาจมาจากประเด็นปัญหาที่ผู้ทำวิจัยสนใจและมีความถนัดตรงกับสาขาวิชาของตนเอง หรืออาจเป็นเรื่องที่สังคมกำลังให้ความสนใจ เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ปัญหาการเรียนการสอน นอกจากนี้ การศึกษาผลงานวิจัยของบุคคลอื่นอาจทำให้ผู้วิจัยได้แนวความคิดแตกประเด็นเป็นโจทย์วิจัยของตนเองได้ โจทย์วิจัยอาจเกิดจากความต้องการของหน่วยงานเพื่อต้องการผลการวิจัยมาพัฒนาองค์กร หรือมาจากแหล่งทุนที่กำหนดกลุ่มเรื่องเพื่อทำวิจัย หรืออาจมาจากนโยบายการวิจัยของชาติที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เป็นต้น

ส่วนการเขียนโครงการวิจัยนั้น ผู้ขอทุนวิจัยต้องเขียนตามแบบฟอร์มของแหล่งทุนที่กำหนดหัวข้อในการเขียน

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา เป็นการเขียนเพื่อตอบคำถามว่าทำไมจึงต้องทำวิจัยเรื่องนี้ เป็นส่วนที่เขียนบรรยายให้เห็นสภาพสภาพปัญหา การวิเคราะห์ปัญหาโดยใช้กรอบทฤษฎีและการแก้ปัญหา ควรมีการเขียนเชื่อมโยงอย่างเป็นเหตุเป็นผล ความเป็นมาของปัญหาต้องสอดคล้องกับชื่อเรื่อง สมมติฐานและวัตถุประสงค์ มีการอ้างอิงเพื่อให้มีความน่าเชื่อถือควรเขียนให้ตรงประเด็นและใช้ภาษาที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย

การกำหนดวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย เป็นส่วนที่แสดงถึงความต้องการทำวิจัยให้ปรากฏผลเป็นรูปธรรม ควรเขียนแยกเป็นข้อและควรเขียนให้ชัดเจน

การตรวจสอบเอกสาร (เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง) เป็นเอกสารที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับปัญหาหรือโจทย์วิจัยที่ผู้วิจัยสนใจ อยู่ในรูปแบบของตำรา วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย บทความวิชาการ ฯลฯ ที่เผยแพร่ตามสื่อต่าง ๆ รวมถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นการศึกษาหรือตรวจสอบทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในการวิจัย โดยผู้วิจัยต้องสรุปข้อค้นพบในประเด็นที่มีผู้ศึกษาวิจัยในประเด็นที่ใกล้เคียงหรือคล้ายคลึงกับโจทย์วิจัยอย่างเป็นระบบ

การดำเนินการวิจัย วิธีเขียนการดำเนินการวิจัยเป็นส่วนสำคัญของการทำวิจัย ผู้วิจัยต้องเขียนตามลำดับขั้นตอนของการทำวิจัย เริ่มตั้งแต่การรวบรวมข้อมูล การจัดกระทำข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ควรเขียนให้สั้น กระชับ

แหล่งทุน ทั้งแหล่งทุนภายในและภายนอก แหล่งทุนภายในเป็นทุนสนับสนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 100,000 บาท ทุนวิจัยชั้นเรียน 10,000 บาท ส่วนแหล่งทุนภายนอกมีทั้ง ทุนของสำนักงานสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ทุนสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม มีข้อแนะนำ/ข้อควรระวัง ของ วช. ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักวิจัยในการเขียนโครงการเพื่อขอรับทุนจาก วช. พอจะสรุปประเด็นได้ดังนี้

1. โครงการวิจัยต้องไม่ซ้ำซ้อนกับที่มีผู้อื่นศึกษามาแล้ว ไม่ควรทำซ้ำต่างเพียงรายละเอียดหรือเปลี่ยนเพียงกลุ่มตัวอย่าง ควรเพิ่มโจทย์วิจัยของผู้วิจัยเองขึ้นมาบ้าง
2. การส่งเอกสารเพื่อขอรับทุนต้องส่งให้ครบตามที่กำหนด หน้าไม่ขาดหาย ตรวจสอบการพิมพ์ให้ถูกต้อง และส่งตามกำหนดเวลาที่เจ้าของทุนกำหนด
3. การเขียนโครงการวิจัยต้องเขียนตามแบบฟอร์มที่แหล่งทุนกำหนดให้
4. การเขียนความสำคัญของปัญหาควรเขียนให้ชัดเจน ที่มาหรือความสำคัญของปัญหาต้องมีความสัมพันธ์กับโจทย์วิจัย
5. การเขียนผลที่คาดว่าจะได้รับ การนำไปใช้ประโยชน์ต้องเขียนให้ชัดเจน
6. การหากกลุ่มตัวอย่าง การใช้สถิติ ต้องเหมาะสมสอดคล้องกับโจทย์วิจัย
7. การเขียนงบประมาณควรทำรายการเฉพาะที่จำเป็น ค่าใช้จ่ายที่ไม่ใช่ค่าใช้จ่ายหลักไม่ควรสูงมาก หรือค่าใช้จ่ายโดยรวมไม่ควรเกินงบประมาณที่แหล่งทุนกำหนด

การทำวิจัยเป็นเครื่องมือหรือวิธีการที่ดีที่สุดสำหรับการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในแวดวงวิชาการ การทำวิจัยจะเป็นประโยชน์ในเรื่องของการพัฒนาความรู้ให้ทันกระแสโลกาภิวัตน์ เพื่อนำมาพัฒนาตนเองและเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป